

A TUDOMÁNY JÖVŐJE – A JÖVŐ TUDOMÁNYA

Az emberek jelentős része mára kiábrándult a tudományból. Elegük lett az egymásnak homlokegyenest ellenkezőt állító szakértőkből, a tudomány kreálta, élelmiszerként, gyógyszerként, kozmetikumként ránk zúduló mérgekből, a szőnyeg alá söpört problémákból, a hazudozásból. Egyre többünkben merül fel a kérdés: van-e jövője a tudománynak? A mindenkori hatalmat elvtelenül kiszolgáló, jelenleg kifejezetten életellenes erőként működő elitklubok helyett létre jöhet-e az emberiség valós céljait segítő, az életet és csak az életet szolgáló társadalmi mozgalom: az új tudomány?

Melyek a szabályai, mik a korlátai, milyen erkölcsökre épülhet a jövő tudománya? Lehet-e egyszerű, mindenki által érthető? Képes-e választ adni az emberiség valódi kérdéseire? Segít-e az előttünk álló nehéz idők túlélésében? Merengésemben ezekre a kérdésekre keresek választ, és aki keres – talál!

„Mert nem az árt neked, amit nem tudsz, hanem amit rosszul tudsz!”

Miért építünk sokmilliárdos szennyvíztisztítókat, amikor a pár deszkából összetákolat budi környezetkímélőbb?

Miért gátaljuk el, öljük meg a folyóinkat, amikor az ezzel okozott kár sokszorosa a remélt haszonnak?

Miért tömjük tele magunkat gyógyszerként törzskönyvezett mérgekkel, amikor látványosan romlik tőle az egészségünk?

Miért születnek gyermekeink távol otthonaiktól, mesterséges szüléssel, amikor az anyák és csecsemők is belebetegszenek?

Miért betegítjük meg gyermekeinket védőoltásokkal, amikor rég bebizonyosodott káros és maradandó hatásuk?

Miért kell betegen és boldogtalanul élni a „civilizált” világokban, amikor a természeti népek harmóniában és egészségben élnek?

Szenvedéseik forrása a hibás tudásainkban keresendő!

Vegyük a természeti népeket. Az antropológusok szerint pl. a Kalahári-sivatagban (a Föld talán leghelyetlenebb élőhelyén) élő busmanok napi 1,5-2 órát „dolgoznak”, azaz ennyi idő szükséges számukra az életfeltételeik biztosítására. Valamit nagyon rosszul tudunk, ha sokkal jobb természeti feltételek mellett napi 10-12 órát kell dolgozzunk... Mit csinálnak busmanjaink a maradék időben? Ahogy a legendás „Istenek a fejükre estek” című filmben is láthattuk, beszélgetnek, viccelődnek, zenélnek és táncolnak, vagyis – velünk ellentétben – élnek!

Pontosabban: éltek, ugyanis a botswanai kormány a kilencvenes években szülőföldjükéről barakkokba telepítette e vidám emberkéket, azzal az indokkal, hogy „nem lehet a busmanokat kizárni a civilizációból és a fejlődésből”. Természetesen a döntésről senki nem kérdezte meg ezeket a hihetetlen ősi gyökerekkel rendelkező embereket, akiknek nagy része egyszerűen behalt a kényszerű átültetésbe. Viszont van egy jó hír: a helyüket elfoglaló gyémántbányák – hála a gazdasági válságnak – remekül prosperálnak!

A természeti népek tudása sokezer éves kipróbált tudás. Nem ötletszerű, pár ember által demokratikusan elfogadott *elméletekre* épül, hanem *tapasztalatokra*, a természetben élő, vele együttműködő sok-sok generáció élettapasztalatára. A természetben a hibás tudás azonnal lelepleződik. Ott nincs helye az elméleteknek, ott csak egyszer lehet mérges gombát enni...

A hibás tudások kialakulásában kulcsszerepet játszanak a mítoszok. Mint senki által meg nem kérdőjelezett és kérdőjelezhető vallási tételek szövik át mindennapjainkat. Használjuk őket, hivatkozunk rájuk, és soha nem gondolkodunk el igazságtartalmukon.

A fejlődés mítosza

„Az emberiség fejlődik. Egyre több eszközt készít, egyre nagyobb a tudása, egyre tovább él...” Biztos? Nem lehet, hogy az elmúlt korok embere azért nem készített eszközöket, mert *nem volt szüksége rájuk*? Nem lehet, hogy több és mélyebb ismerete volt a Teremtésről, mint nekünk, ezért

mindent megkapott a természettől? Nem lehet, hogy azért kell tovább élnünk, hogy hosszabb időnk legyen élettapasztalatunk gyűjtésére, *mert nem élünk?*

Ne hamarkodjunk el válaszainkat! Őseink tapasztalata alapján az álom az egyik legjobb tudásszerzési mód, úgyhogy aludjunk rá egyet...

A tudomány mítosza

A tudomány tévedhetetlenségébe vetett hitem egyetemista koromban ingott meg először. Laborgyakorlaton egy radioaktív forrást kellett kimérnem. Tisztességesen végigmértem, de a gyakorlatvezető tanár szerint rossz eredmény jött ki. Még egyszer végigmértem, de ismét ugyanazt kaptam. Harmadszorra megkértem a professzorasszonyt: mérjük ki együtt. Együtt is a „hibás” eredményt kaptuk. Az eltérést kutatva kiderült, hogy az általunk mért sugárforrást öt évvel azelőtt kicserélték, és a diákok minimum öt évfolyamon keresztül egymás füzetéből másolták az előző sugárforrás adatait...

Látszólag csak egy bosszantó malőr, de mára a tudomány nagy része sajnos így működik. Hivatkozunk a hivatkozás hivatkozásának a hivatkozására, és senki nem veszi a fáradságot az *eredeti forrás ellenőrzésére!* Súlyosbítja a helyzetet a tudomány hierarchikus felépítése: minél több hivatkozás történik a forrásra, minél több tudományos fokozattal rendelkezik az „adatközlő”, annál kevésbé ildomos az ellenőrző kutatás. Így került a szőnyeg alá a Contergan, a DDT, a génmódosított élőlények utóélete, a védőoltások hatása... Így múlik a tudományos világ dicsősége.

A tudomány látszólag csupa érdekes kérdésre ad választ: milyen pályaenergiák tartoznak a hidrogén atom elektronjához, milyen szexuális szokásai vannak a királypingvineknek, milyen kráterek találhatóak a Hold túloldalán... De ad-e választ a *valóban fontos kérdésekre*: miért vagyok a Földön? Miért azok a társaink az életben, akik? Hogy kerüljem el a pofonokat az életemben? Mi a célja az életnek a Földön? Hogy éljük túl önnön özönvizünket?

Az oktatás mítosza

Megfigyeltek már játszadozó állatkölyköket? Ugye milyen gondtalanok, aranyosak? Pedig az életük múlik az így megszerzett és begyakorolt tudáson. Valaha a gyermekek is így tanultak a felnőttek mellett játszva, őket utánozva, boldogan. Az *életből* tanulva *elsődleges tudást szereztek*, aktívan, teljes lényükkel (szellem, lélek, test) tanultak.

A mai padban-ülős iskolarendszer életidegen és életellenes. A gyermeket természetes környezetéből és életritmusából kizökentve könyvekből, és egyéb másodlagos forrásokból adja az ismereteket. A tanuló passzívan, külső szemlélőként ismeri meg az őt körülölelő világot. A gyermek még isten tenyerén él, így ösztönösen érzi, hogy az elveszett gyermekora helyett kapott tudás nagy része élete szempontjából lényegtelen, csak a televíziós kvízműsorok során visszaböföghető tudás.

Kötelezővé azt kell tenni, amit magától ösztönösen elkerül az ember. Nem véletlen, hogy Magyarországon dicstelen uralkodónk Mária Terézia vezette be a kötelező oktatást, szellemi önvédelmünk teljes megtörése céljából. Ennek következményeként tagadtuk meg múltunkat, „loptuk össze” nyelvünket, ennek következménye Trianon, de ennek következménye hazánk jelenlegi gyarmati sorsa is. Most akarják bevezetni *3 éves kortól* a kötelező oktatást...

Érdemes megnézni az oktatási rendszer kimenetét is: fiataljaink legproduktívabb éveiket padokban görnyedve töltik. Mire két-három diploma megszerzése után testileg, lelkileg, szellemileg is kiégve kikerülnek az „életbe”, semmijük sincs. Tudásuk jelentős része addigra elavul, se házuk, se gyermekük, se munkahelyük – hála „túlképzésüknek”. Talán őket is meg kellene kérdezni előtte, mint a busmanokat...

Az egészségügy mítosza

Az emberiséget jelenleg legjobban romboló hibás tudások az egészségügyben keresendők. Mivel ez a rendszer a betegek száma után kapja a támogatást, elemi érdeke a betegségek létrehozása és fenntartása. Nagyszüleink még csak meghalni mentek a kórházba, mi meg lassan odaköltözünk. Az ember természetes állapota az *egészség*, de ma a gyógyszergyártás a legnagyobb üzlet a világban, 2009-ben összeforgalomban megelőzte az eddig vezető hadiipart. Tele cekkerekkel hordjuk haza halálunkat a patikából...

Az orvostudomány az embert, mint bonyolult gépezetet szemléli, amelyben időnként alkatrészeket kell cserélni, mert elkopik, időnként életfolyamatokba kell belepiszkálni, mert

elállítódik. Az autószerelő egy alátétet nem hagy ki a javítás során mert tudja, hogy okkal van ott, hiánya később bajt okozhat. Kórházainkban egész szerveket dobznak ki... Isten nem barkácsol! Az ember – mint minden élő rendszer – tökéletes öngyógyító és önreprodukáló képességgel rendelkezik. Ha mégis elkezdi lebontani magát azt jelzi, hogy valahol megsérült a külvilággal a harmónia, már nem teljes az Egész-ség.

Az ember az Egész része. Az Egész táplálja, védi, tanítja – amíg ellátja feladatát. Ha már nincs szükség rá – lebontja. Részét és részesedését – vagyis feladatát – az Egészben mindenki maga szabja meg, ahogy az útjára emlékeztető pofonok mértékét is maga állítja be. A betegség a legjobb barátunk, mert sosem pofozkodik ok nélkül! Ha ezeket a jelzéseket megpróbáljuk megszüntetni olyan, mintha autónkon az olajnyomás jelző lámpát leragasztanánk egy ragtapasszal: besül a motor!

Nézzünk egy-két példát a ragtapaszokra. Ma már 40-50 évesek állnak sorba csípőprotézisért. Az egészségügy szerint „elkoptak az ízületei”. Őseink 90 évig kapáltak – protézis nélkül. Az élő rendszerek *nem tudnak* elkopni, de a nem használt részeket a természet lebontja. A kevés mozgás miatt az ízületek beszűkülnek, arra figyelmeztetve, hogy ők mozgásra készültek. A megoldás a feladat visszaadása, a mozgás/mozgatás lenne...

A másik nagy sláger a vérnyomás. A szervezet a vér nyomását öngyógyító folyamatként, védekezésből emeli meg, hogy – az általában az élelmiszeripar szeretlen vegyületeitől elsalagosodott – vért eljuttassa a szervekhez. A vérnyomás csökkentés hatására a hordalékok kirakódnak az érfalakon, tehát újabb gyógyszert kapunk: valamilyen koleszterin csökkentőt. Ezek felhívítják a vért, tehát jöhet az újabb gyógyszer: a vízajtó... Végállomás idő előtt a temető, de a gyógyszeripar jól jár.

Betegségeink arra figyelmeztetnek, hogy szervezetünkbe (testünkbe, lelkünkbe, szellemünkbe) valami nem oda illő került. Ha mérge került belénk, hányással vagy hasmenéssel, ha kórokozó lázzal és izzadással, ha lelki pofon sírással próbálunk tőle megszabadulni. Az egészségügy ezeket a folyamatokat „csillapítja”, befelé fordítja, ezért elhúzódik a gyógyulás, és általában nagyobb bajok keletkeznek. Minden gyógyító hagyomány, így népi gyógyászatunk is azon alapul, hogy a nem oda illő dolgokat minél előbb kivezesse a szervezetből.

A „nem tehetek semmit” mítosza

Lehet hogy olybá tűnik, de nem a tudósokkal, pedagógusokkal, orvosokkal van bajom. Az ember Isten képmására, tökéletesnek születik. Földre száll, hogy közösségét emelje, gyógyítsa, tanítsa... Majd szülei, iskolái, környezete segítségével elkezdi gyűjteni a hibás tudást. Előbb-utóbb persze rájön, hogy képtelen a választott feladatot ellátni, de a rendszer apró zavarainak, vagy saját hiányosságainak tudja be. Cinikussá válik, vagy eluralkodik rajta a „nem tehetek semmit” mítosza.

Egyszer egy barátom azt mondta: „A világ baja nem az, hogy valamit rosszul csinálunk, a baj az, hogy rosszat csinálunk. Ha a rosszat akarjuk jobban csinálni, az eredmény csak nagyobb rossz lesz.” Vagyis egyre több tudás – a semmiről, egyre több gyógyszer – haldoklásunk fenntartásához, életfogytig tartó tanulás – az élet helyett. A mindenkori hatalom sajnos a „rosszat jobban csinálni” folyamatban érdekelt, hiszen a hibás tudásnak köszönheti létrejöttét, és a tudás állandó manipulálásának köszönheti fennmaradását.

Az egyénen múlik minden, a megoldás a világ bajaira az *egyéni döntésekben* keresendő. Az egyénnek szabad akarata van, de a szabad akarat a döntés felelősségével jár! A busmanoktól a hajléktalanokig sok utat megtapasztaltunk, kitapogattuk lehetőségeinket, most választásra kényszerülünk. Szerencsénkre Agócs József professzor idézete folytatódik: „Ha végre jót csinálunk (akár rosszul is), az eredmény csak jó lehet!”

„Jól csak a szívvel lát az ember.” A valódi tudás megszerzéséhez *ösztöneinkre kell hallgassunk*, melyek az életet forrására hangolt finom műszerek. A Teremtés az életből fakad, az életet szolgálja, az élet a célja. Minden, ami életellenes pusztulásra van ítélve benne. Bármikor megújíthatjuk tudásunkat (és vele életünket), ha ösztöneinkre hallgatva megváltoztatjuk az *élethez való viszonyunkat*.

Addig is nemesednünk kell. Meg kell tanulnunk NEM-et mondani olyan egyéni és közösségi utakra, melyek életellenesek, melyeknek végén csak fájdalmat és boldogtalanságot tapasztaltunk. „Mert most még *tükör által homályosan* látunk, akkor pedig színről-színre; most *rész szerint* van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem.” (1Kor 13,12)